

всегда въ своя обвинителенъ актъ. Г-нъ прокурора се обръща и казва: „На основание тия показания на Лепавцова, тѣ сж лоши хора, тѣ сж заговорщици“. Кой знай, г. прокурора може да мисли, че въ ново врѣме може да има нови правила, нови закони, нови доблѣсти, но азъ ги незная, и това обвинение не си е никакъ на мѣстото.

Показанията на Лепавцова сж такива разнообразни, щото не е възможно да бждатъ истинни. Защото, веднѣжъ той показва, че като съмъ разговарялъ съ него, и като ми казалъ какво той знае за всичко по заговора, казалъ съмъ му билъ: „неприказвайте тия глупости“, и други пхть, по сжщо, показалъ съмъ друго, като шестото му показание, направено тукъ, гдѣто запитанъ, той каза, че не азъ съмъ му казалъ за заговора, а той на менъ казалъ, и обратно, щото, давайте каквато щѣте вѣра, цѣнете както щѣте всички негови показания, но тѣ сж съвършенно разнообразни, тѣ сж своего рода показания и немогхтъ никога да бждхтъ вземени за истински, както и да се погледне на тѣхъ.

Но има едно седмо обвинение противъ менъ, което вѣроятно азъ ще призная, че може би г. прокурора по погрѣшка го каза. Г-нъ прокурора казва, че Китанчевъ е казалъ на Лепавцова, като разговаряли за тия работи, че той — Лепавцовъ не трѣбва да обажда никому, а още по-малко на полицията, па даже въ случай, че би го арестували. Това го било имало въ протокола, казва г. прокурора. Но то е погрѣшка, която самъ г. прокурора сега ще признае, като прѣглѣда по-добрѣ и протокола и обвинителния си актъ, че това се отнася за друго, за съвършенно друго лице, а никакъ не за менъ. Освѣнъ тия разнообразия, по седмото обвинение пакъ има, намиратъ се още и нѣкои прибавки, азъ обръщамъ вашето внимание да гледате и на мѣстото и на врѣмето гдѣто и когато съмъ билъ казалъ на Лепавцова тая фраза. Той и прѣдъ слѣдственната власть е казалъ, че най-напрѣдъ, като съмъ отивалъ да се прощавамъ съ него на дюкяна му съ шейната, когато заминавахъ за Търново, тогава му съмъ казалъ фразата. Това и азъ казахъ прѣдъ слѣдственната власть, когато най-напрѣдъ ме запитаха по туй. Сега Лепавцовъ казва, хайръ, не бѣше така, не бѣше тогава, но единъ денъ по-напрѣдъ, прѣди тръгването му, дойде Китанчевъ, сѣдяхме въ дюкяна прѣдъ собота, той тѣй ми рѣче, и азъ тѣй. Сега, г-да сждии, даже за една ми-